

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil svare hr. Leif Hermann delvis med en henvisning til de fængselsforhold, som jeg i hvert fald ved selvsyn har konstateret – det drejer sig om, hvordan cellerne er indrettet, mulighed for at høre radio og se tv, for aviser – i nogle af de lande, som ingen isolation har, eller som har en begrænset isolationsanvendelse. For resten af besvarelsens vedkommende vil jeg tage det op i Retsudvalget, og dér vil vi prøve at komme tilbage til det spørgsmål.

Knud Lind (FP):

Isolation har til formål at sikre, at en borger, der med føje er sigtet og anholdt for en lovovertrædelse, ikke er i stand til at kontakte medsigtede, påvirke vidner eller på anden måde forvanske sagen, således at retfærdigheden sker fyldest.

Retsplejeloven er i dag blevet ændret i en sådan grad, at det efterhånden går mere og mere ud på at behandle den sigtede, mens hensynet til selve opklaringen af sagen og i sidste ende hensynet til den forurettede glider mere og mere i baggrunden.

SF er godt i gang med at underminere retssikkerheden og dermed tilliden til selve retsstaten. SF ønsker en tidsgrænse for isolationens længde på 4 uger. Det vil i realiteten betyde, at den efterforskningsmæssige side atter bliver til-sidesat til fordel for forbyrderens velbefindende. Det er ikke længere siden end i 1984, at man foretog den sidste skærpelse vedrørende isolation, hvorved varigheden blev på 8 uger, hvor man reelt burde have haft længere tid.

Kun hver syvende eller ottende er isoleret, siger justitsministeren, og der er sket en nedgang i isolationstilfælde af længere varighed. Og vi må regne med, at det jo er grovere kriminalitet, der er tale om; strafferammen skal være 6 år, så vidt jeg forstod på justitsministeren.

Vi synes, det ville være godt, som ministeren nævnte, at Straffelovrådet så på emnet isolation. Men det kræver også, at Straffelovrådet via politiet nøje undersøger, hvor mange sager der på grund af de lemfældige isolationsregler ikke er blevet opklaret. Der må fra politiets side kunne gives et skøn over, hvor man reelt kan sige: Her har vi altså ikke haft muligheder – på grund af disse lemfældige isolationsregler, hvor varigheden er for kort, når vi tænker på det store arbejde, der ligger i mange af disse sager.

Jeg begriber faktisk ikke, at et ellers reelt parti som Socialdemokratiet, som har haft en stribe af fornuftige justitsministre, kan hoppe på SF's antiretsstatsvogn. Se bare på punkt 2 i forslaget, hvor man er helt ude på det ubeviselige overdrev, når man taler om en forbigående fysisk eller psykisk skade! Hvem i alverden skulle kunne bevise det? Er der ikke store muligheder for, at det netop ikke kan bevises fra nogen side ud over selvfølgelig vedkommende, som ikke ønsker at være i isolation?

Jeg vil også godt sige her, at da vi talte om isolation sidste gang og nedsættelsen blev gennemført, blev det understreget kraftigt fra fængselsvæsenet side, at der selvfølgelig i isolations-tilfælde var flere kontakter til den isolerede for at lette hans hverdag og dermed også den isolationssituation, som han var sat i. Og derfor finder vi i Fremskridtspartiet, at det faktisk bare mangler, at man havde taget VS' tidligere bemærkninger med, hvor man gjorde op med isolationen og tog både koncentrationslejr-fanger og Spaniensfrivillige og folk, som var ude i rumfartøjer, med; de var alle sammen skadede, disse stakler, men i virkeligheden kunne man ikke føre bevis for noget af det. Hvis jeg skal takke SF for noget, vil jeg da takke det for, at det ikke er kørt videre i den ubeviselige vogn.

Men hvis jeg skal sige det meget mildt, så er det mit indtryk, at SF's forslag har ét formål: at underminere retssikkerheden i retsstaten. Man blæser på offeret, man blæser på opklaring af sagerne. Det er realiteten i dette lovforslag, og derfor bliver det fra Fremskridtspartiets side et stort, dundrende nej.

(Kort bemærkning).

Ebbe Strange (SF):

Hr. Knud Lind og jeg har et forskelligt syn på retssikkerhed, og hvad retssikkerhed betyder for den sigtede, for ofrene, for den danske befolkning, for vores alle sammens opfattelse af at leve i en retsstat. At vi har forskelligt syn på det, det ved vi; så mange retspolitiske debatter har hr. Knud Lind og jeg deltaget i i årenes løb. Derfor kommer jeg ikke på talerstolen for at tage den debat op, for det kan vi ikke nå på korte bemærkninger.

Men jeg vil godt sige, at jeg troede, at vi var enige om én ting, og det er, at et menneske ikke er skyldigt, før det er dømt. Og når vi i SF i alle årene netop har været meget optaget af antallet